

Sygn. akt III CSK 202/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa W. K.
przeciwko Z. w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 października 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 12 lutego 2015 r., sygn. akt I ACa 1739/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 lutego 2015 r. Sąd Apelacyjny w Krakowie, na skutek apelacji strony pozwanej Z. w K. zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 12 września 2014 r. w ten sposób, że zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda W. K. kwotę 178 392,92 złotych, oddalając apelację w pozostałej części i rozstrzygając o kosztach postępowania. Podstawą prawną uwzględnienia powództwa był art. 647 k.c., a zasądzona kwota wynika ze znikomej korekty kwoty zasądzonej przez Sąd pierwszej instancji.

W skardze kasacyjnej pozwany zarzucił Sądowi Apelacyjnemu naruszenie w zaskarżonym wyroku prawa materialnego, tj. art. 632 § 1 k.c., art. 411 pkt 1, art. 405 k.c., art. 139 ust. 2 ustawy Prawo zamówień publicznych i dwukrotnie powołanych postanowień umowy zawartej między stronami. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku we wskazanym zakresie i orzeczenie co do istoty sprawy oraz zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na brak spełnienia przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania pozwany wskazał na istotne zagadnienie prawne występujące w sprawie, a sprowadzające się do pytania, czy przy stosowaniu art. 632 § 1 k.c. do umowy o roboty budowlane należy ograniczyć wynikający z tego przepisu zakaz żądania przez wykonawcę podwyższenia wynagrodzenia jedynie do takich robót budowlanych, których rozmiar lub koszt mógł on przewidzieć w czasie zawarcia umowy.

Wniesiona skarga kasacyjna skupia się na sposobie wykładni konkretnej umowy zawartej między stronami, ma zatem charakter kazuistyczny i nie obrazuje problemów prawnych, których rozpoznanie nie dotyczyłoby jedynie rozpoznawanej sprawy, ale miało znaczenie ogólniejsze, realizując publiczny charakter skargi kasacyjnej. W szczególności, za podstawę przyjęcia skargi do rozpoznania trudno traktować wskazany w zadanym pytaniu problem prawny, skoro kwestia ta została przedstawiona bez wyraźnego związku z istotą argumentacji Sądu w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, w którym brak dostrzegalnych śladów zastosowania

art. 632 § 1 k.c. Jako podstawy roszczenia o wynagrodzenie Sąd Apelacyjny nie wskazał tego przepisu lecz dodatkowe porozumienie stron.

Mając na uwadze, że rozpoznanie skargi kasacyjnej z natury rzeczy opiera się na kontroli zaskarżonego orzeczenia przez pryzmat argumentacji zawartej w uzasadnieniu, nie można stwierdzić, aby w razie przyjęcia skargi do rozpoznania przedstawione zagadnienie mogło stać się przedmiotem szerszej analizy przez Sąd Najwyższy. W uzasadnieniu wniosku zagadnienie prawne zostało zmarginalizowane, gdyż w miejsce profesjonalnego wyводу prawnego uzasadniającego wagę tego zagadnienia, jako problemu abstrakcyjnie przedstawianego, poglądów orzecznictwa i doktryny na ten temat oraz wykazania braku dotychczasowego wyjaśnienia problemu, polemizuje się z argumentacją Sądu w zaskarżonym wyroku, zarzucając naruszenie prawa, które jak twierdzi wcześniej skarżący dopiero wymaga obiektywnej interpretacji.

Z tych względów należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak w postanowieniu.